

פרשת תזריע-מצורע

משיחת ל"ג בעומר תשמ"ג

רשימה פרטית בלתי מוגה

עד ליום ל"ג בעומר, אירעו מאורעות בלתי רצויים לתלמידים של רבי עקיבא, שהיה גם רבו של רבי שמעון בן יוחאי, עד כדי כך שהם נעדרו מן העולם. וביום ל"ג בעומר, פסקה המגיפה שהיתה, רחמנא ליצלן.

הסיבה לאסון הזה היתה העובדה שהם "לא נהגו כבוד זה בזה", הם לא התייחסו במידה הראויה של כבוד איש כלפי רעהו, כבוד שראוי ומתאים לתלמידי רבי עקיבא. ולכן הם נענשו. ומכיון שבל"ג בעומר המגיפה פסקה והסתיימה, מובן שאז בטלה גם הסיבה שגרמה למיתתם. הם התחילו לנהוג איש ברעהו כבוד באופן המתאים, כבוד שמתאים ליהודי בכלל, ובפרט – לתלמיד של רבי עקיבא. ומכאן נלמדת הוראה עבור כל אחד ואחד, החל מילדים קטנים ביותר. באופן כללי, הפעולות וההתנהגות של האדם, כולל המצוות שהוא מקיים, מתחלקים לשני סוגים: "סור מרע" ו"עשה טוב". עיסוק מתמיד בעשיית דברים טובים, "עשה טוב", וזהירות גדולה ביותר שלא לעשות דבר רע, לא לעשות דברים לא טובים.

ודבר זה טעון ציווי מיוחד: טבע האדם הוא שלאחר שהוא קיים "ועשה טוב", לאחר שהוא עשה טובה לזולת, עשה עבורו דבר טוב, נתן צדקה, סייע לו וכדומה, עשוי האדם לחשוב לעצמו: "מכיון שעשיתי לו טובה, זה נותן לי את הזכות שלא אצטרך להתחשב בו כל כך, ולהיזהר שלא לפגוע בכבודו", מכיון שהוא כבר עשה לו טובה. ובייחוד אם הוא עשה את הטובה פעם, פעמיים ויותר פעמים.

באה ההוראה מל"ג בעומר ומלמדת את כל אחד מאיתנו, את כל אחד מכם, כל אחד מהעם היהודי, וכל העולם כולו: אפילו כאשר הקב"ה זיכה אתכם באפשרות לעזור לילד אחר - או ילדה, לילדה אחרת – ולעזור להם בשמחה ובטוב לבב, ובמידה הגדולה ביותר שתיתכן, אבל יחד עם זאת, אתם צריכים להיות זהירים ביותר לא רק שלא לפגוע בילד אחר, או יהודי אחר, או אדם אחר, אלא אדרבה: לנהוג בהם כבוד ולחלוק להם כבוד.

הדבר נהיה קל יותר ומובן יותר - כיצד ניתן לתבוע זאת מכל יהודי, אפילו מילדים קטנים, כשמתבוננים בכך שגם האדם האחר הוא תלמיד של רבי עקיבא, שהרי גם הוא למד תורה – "וכולם – אליבא דרבי עקיבא": התורה שבעל-פה והפירושים על התורה שבכתב כולם מבוססים על הלימודים שרבי עקיבא לימד את תלמידיו בזמנו, והם מסרו זאת אחר כך לתלמידים שלהם, עד שזה הגיע אלינו. ומנקודת ראייה זאת, כשפוגשים יהודי אחר או ילד אחר, או באופן כללי, עם אדם אחר, חייבים לזכור מיד שגם הוא תלמיד של רבי עקיבא, וייתכן שהוא אפילו תלמיד גדול יותר ממנו עצמו. והעובדה שהיתה לו הזכות הגדולה לסייע לזולת על ידי קיום הציווי "ואהבת לרעך כמוך", בדיבור או

פרשת תזריע-מצורע

במעשה, הרי אדרבה : זה מטיל עליו את הזכות להיות זהיר עוד יותר בנתינת כבוד ליהודי אחר, לילד אחר, או לאדם אחר, ולעשות זאת בשמחה גדולה ביותר, בשמחה ובטוב לבב. כשזוכרים שכל יהודי הוא תלמידו של רבי עקיבא, ולכן הוא גם חבר של רבי שמעון בן יוחאי, ושלכל נברא, לכל אדם, יש "אומן שברא אותו", הקב"ה, זה נותן לאדם כוח לקיים זאת במידה המלאה ביותר, לנהוג כבוד בכל ילד, בכל יהודי ובכל אדם. ובוודאי שלא לפגוע בו באיזה אופן שיהיה, לא במעשים, ואפילו לא בדיבור.